

Het Ei van opa

Het was geen gewone zaterdagmiddag toen opa mij het ei gaf.

De zon hing laag tussen de bomen in zijn achtertuin en maakte alles goudkleurig, alsof de wereld even wist dat er iets bijzonders ging gebeuren.

Ik zat op het oude krukje bij de schuur, met mijn knieën opgetrokken, terwijl opa zijn handen afveegde aan zijn broek.

Hij keek me aan zoals hij dat alleen deed wanneer hij iets belangrijks ging zeggen.

"Kom eens hier, jongen," zei hij zacht.

Ik stond op en liep naar hem toe. Opa knielde moeizaam neer en tilde voorzichtig een houten kist op die achter hem stond. Het was oud, met barsten in het hout en vreemde tekens die ik niet kon lezen. Mijn hart begon sneller te kloppen.

"Wat zit daarin?" vroeg ik.

Opa glimlachte, maar zijn ogen stonden ernstig.

"Iets wat vertrouwen nodig heeft."

Hij opende het kistje.

Daar lag een ei.

Het was groter dan een kippenei, warm van kleur, met zachte glans strepen die leken te bewegen als ik te lang keek. Groen, blauw en een vleugje goud.

Ik durfde het bijna niet aan te raken.

"Is het...levend? fluisterde ik

Opa knikte. "Meer dan je denkt.

Hij legde het ei voorzichtig in mijn handen. Het was warm. Niet heet, maar alsof het ademde. Ik slikte.

"Luister goed," zei opa. Dit ei moet zes maanden verzorgd worden. Geen dag minder. Geen dag meer."

"Zes maanden?" herhaalde ik. Dat was bijna een eeuwigheid.

"Niemand mag weten dat je het hebt," ging hij verder. "Het mag niet breken. Niet vallen. Niet schrikken. Soms zal het trillen. Soms zal het geluid maken. Dat is normaal."

Ik keek naar het ei. Het leek opeens zwaarder dan eerst.

"En als het misgaat?" vroeg ik.

Opa legde zijn hand op mijn schouder. "Dan gaat het mis op een manier die je nooit meer kan herstellen."

We zeiden niets meer. De wind ritselde door de bladeren. Ik voelde hoe de verantwoordelijkheid langzaam mijn borst vulde.

Het ei lag niet alleen in mijn handen, maar ook ergens diep vanbinnen.

Die eerste nacht sliep ik bijna niet.

Ik had het ei verstopt in een oude deken onder mijn bed, in een doos met gaatjes zodat het lucht kreeg.

Elke keer als ik mijn ogen sloot, dacht ik dat ik het hoorde kraken. Of dat het licht gaf.

Ik stond drie keer op om te kijken.

De derde keer trilde het.

Ik schrok zo erg dat ik bijna mijn evenwicht verloor. Het ei rolde een klein stukje. Mijn hart sloeg over.

"Niet breken, niet breken, niet breken," fluisterde ik, terwijl ik het ei weer recht legde.

Het trillen stopte.

De volgende ochtend was ik doodmoe, maar ik deed of er niets aan de hand was. Aan tafel vroeg mama waarom ik zo stil was. Ik haalde mijn schouders op. Niemand mocht het weten.

Dat had opa gezegd.

Na school rende ik naar huis. Ik sloot mijn deur, schoof mijn stoel ervoor en haalde het ei tevoorschijn. Het glansde nu iets meer dan gisteren.

Ik legde het in mijn handen.

"Het komt goed," zei ik zacht. "Ik laat je niet vallen."

Alsof het mij hoorde, werd het ei warm.

En voor het eerst sinds gisteren glimlachte ik.

Maar diep van binnen wist ik al:

Dit zouden de langste zes maanden van mijn leven worden